

נראה לי, כי רוב המתכתבים שרי אפים לעשות זאת, בעיקר, מתוך תקווה להיכרות, מאוחר יותר, האמנם פסו כאלה, הרוצים להתכתב רק כדי לנהל דוֹקֵרב אינטלקטואלי על הנמר?

אומץ בתמונה

כחור צעיר, שיש לו מספיק אומץ לשיר לוח את תמונתו עם המכתב הראשון, יודע לטעום את המכתב אל צעירה (כך 852/162 בעלת 18 אצילים, זיקה לספרות, קולנוע ותיאטרון, ובעיקר קבלת מכתבים ושלחיהם).

חבר תנועה, בבקשה

צעירות ממוסדות חינוכי באחד הקיבוצים (852/163). רוצה לקבל מכתבים רק מעצירי בן 16, חבר תנועה כשלשה, ילד חוזר לארץ.

בני ערוב, בני סאכאריין

צעירה בת 21, הנותנת לי להבין שהיא יודעת מה שהיא רוצה (852/164), לא חוסכת גם כמה עקרות עוקצניות, כבר כול, על חשבונן, תהיה בעוד שלש שנים בעלת השכלה-אקדמית. חברה למכתבים צריך לאחד בחוכמה לפחות אחרות מן המכתובות הכמות: א) בעל אמצעים, מנר ער מכל עונש, בשום פעם לא סאכאריין (ב) גיל (לאו דוקא כרונולוגי, אלא 20-30), השכלה (לאו דוקא תעודות) נכונה, ד) בעל טעם טוב בכל השטחים. ה) צריך לדעת להיות. ו) להיות בעל אמצעים לחיות, כפי שמגדיר צ'אפ' ליין: "הרבה דמיון ומעט כסף". ז) אם מקרה שיש לו הרבה, או מעט, כסף, שהיה מוכן להשקיעו במפעל שהוא יודע מה אותו (שבועון או ירחון).

בני כוונות

תלמידת בית ספר תיכון, נעימת הופעה, בת 17 (852/165), מעוניינת לחלק את התעניינותה בספרות, קולנוע, תיאטרון ופוליטיקה, עם צעיר בגיל 19-22 מסביבות חיפה, סטודנט או סתם אינטליגנט, אדם בלתי יהיה סנוב. עליו להיות נבון קורא. מה, היא מעוניינת, במשך הזמן אף לי הפגיש אתו, מתרה שאין לה כל כוונות רציניות.

חוש הומור ועצות

כחומר בידי היוצר, מוכן יושלמי צעיר, בת 21 (852/166), נבנה קומה, בעל השכלה בינונית והושר-הומור, המתעניין נוסח לי ספרות גם בסרטים, למסור את עצמו לידו נערה בגיל 19-17, שנובה לא יקלה על 167 סנטימטר, בעלת חושי-הומור שסיפק כדי להפכו לבן-אדם (לדבריו). עצות הוא מוכן לקבל בשפע.

גידות וניאז

בודד ויחד עם זאת עליה, הוא בלונדי, בת 19 (852/167), הרוצה להתכתב עם נערה דומה לו בתכונות, שאוהבת, פרט להתבודדות, גם טיולים, קולנוע וניאז.

רוב הכותבים אלי בעניינם פרטים הם בני נעורים בגיל 19-16. עד כמה שאני זוכרת, זהו גיל הלבטים.

בעבור שני רגעי התעניינות

שכור שחשבה אותו נשוי, לא הקישה לו כל תשומת-לב, היתה האדישות בהתגלמותה. היא נוכחה שהוא רוק, אבל התקפידים התחלפו. הוא אפילו אינו מכיר עליה, דבר לי ישמש לי לקה, שהיא שלא לזולז בגבר שאינו מוטמל לנישואין. עליו להיות אדיבה יותר, שתי שניות של שיהיה מנוממת, היו מנות לך מיר. אם הוא רוק או נשוי, בפעם הבאה, כשתראה אותו, נלי כלפיו יותר התעניין.

שני גברים ונערה אחת

היב חנוני שייך לנערה בת 19, הסור ענת שהיא אוהבת שני נכרים. שניהם גם כשורים אליה. האחר נמצא בצבא, מחוץ לעיר, השני בתי-אביב, למי עליו להכותף חצי לשניים, עד שהתחילו, יום אחד, שאת אוהבת רק אחד (ניתבן אפילו שזה לא יהיה אף אחד משניהם). בינתים, צאי עם זה, או אחד, מבלי להתחייב.

שארה של שערות

חנה ונלה, שתי נערות חמודות, ארוי כשוריים אליה. הכירו שני דוֹז'יאונים צעירים, שאתחיי השניקה הראשונה, והימנו רובן למסכה כביתם והציעו להן להסתפר. הן שואלות מה לעשות. אחי יכולות להסתפר, אבל לא לפני ששני הבחורים יצאו וזמן נוחות-נפוליאון המשלישי, יז שפם נוחת-ביסמארק.

פתרון חירון המלים חזרות

- א : אַז, אַז, אַז, אַז, אַז (5)
- ב : אַז, אַז, אַז, אַז, אַז (6)
- ג : אַז, אַז, אַז, אַז, אַז (7)
- ד : אַז, אַז, אַז, אַז, אַז (8)
- ה : אַז, אַז, אַז, אַז, אַז (9)
- ו : אַז, אַז, אַז, אַז, אַז (10)
- ז : אַז, אַז, אַז, אַז, אַז (11)
- ח : אַז, אַז, אַז, אַז, אַז (12)

מכל העולם

בריטניה

הייל מוסליין

דרכו בעוז! שורת בזלז בלי פרץ — פלוגת הסער מוכנה לצו! אחים אשר נפלו למען עם וארץ שוב צועדים איתנו אל הקרב!

שירו הישן של הריסט וסל, רועה הנונות הבריטאי, הנאצי שנהרג בניסיונות מפוקקות והוריש המנון למפלגתו, שוב רעם באולם. גבר משופם הרים את ידו מימנו להצדעה הפאשיסטית. אך לא היה זה אדולף היטלר. גם המלים לא היו גרמניות. מן הקיר חייכה המלכה אליזבת. שמו של האיש היה סר אוס בלד מוסליי, והאספה היתה של מפלגת האחדות הבריטית.

כמה מאות הגברים (ובעיקר הנשים) שנכחו, שרו בהתלהבות גדולה על הקרב ועל הדם. אולם סיכוייהם ללחום ולהיפצע היו מעטים ביותר. הריסר השוטרים שנשלחו למקום מטעמי והירות הסתכלו בכל העניין בשיעמום בולט. הפאשיזם הבריטי לא עורר בהלה, רק חיוך רחמני.

עלבון צורב. בכל זאת היתה זאת הודמ"ת גדולה: הופעתו הראשונה של מר אוס בלד אחרי שלוש שנים של שתיקה כעושה. כשנאם בפעם האחרונה הופרע נאומו על ידי מאות מתנגדים, ברובם חילים משוחררים יהודיים, שלא נתנו לו כמעט לפתוח את הפה. אז הסיק מוסליי את המסקנה ההגיונית.

בכל זאת היתה האסיפה השבוע מלנכולית ביותר. הנאום היה אמנם סוער, האוהדים צרחו "הייל מוסליי!" כמו בימים הטובים, אך איש לא הפריע. המנוחה, שלא הזכיר אפילו את היהודים, דיבר רק על עתיד האומה ועל המלחמה בקומוניזם. הוא לא הרגיש איש.

כשצעד לקראת מכוניתו, פרצה שירה אדירה: "כי הוא איש חמוד ושמה... אל"א ש-מנהיג פאשיסטי אינו רוצה להיות חמוד ו-שמת."

ארצות הברית
אשת איש

גיני קר היתה מלכת-היופי של כיתה בפקולטה לעתונאות של האוניברסיטה. כמעט באותו זמן זכתה גם לפרס של 150 דולאר עבור חיבור על הנושא: "השלום העולמי". כי גיני היתה אותו ייצור משונה ונרדף: בחורה יפה עם שכל.

באחד הימים, אחרי שנאם לה לעבוד בסוכנות פרסומת ולכתוב תסקיטים, הלכה לבקר חברה בחשיגנטון. החברה עבדה אצל סנטור חדש ובלתי-ידוע בשם ג'ו מקיארתי. במקרה נכנס הבוס בשעת הביקור למשרד מוכירתו. הוא עיף מבט אחד בבלונדינית היפהפיה, אך לחדרו והרים את השפופרת. "אני לא יודע מי האשה שליך, אבל קבלי אותה מיד לעבודה!"

אולם גיני לא רצתה להתקבל לעבודה. היו לה אמוציות חזקות הרבה מדי מכדי שתוכל לשבת במשרד ולתקק. ג'ו נאלץ לחזור אחריה משך כמה חודשים, עד שהסי

סיר אוסבלד מוסליי ומעריציו, 1934
מן הדוכיה, חולצה שחורה

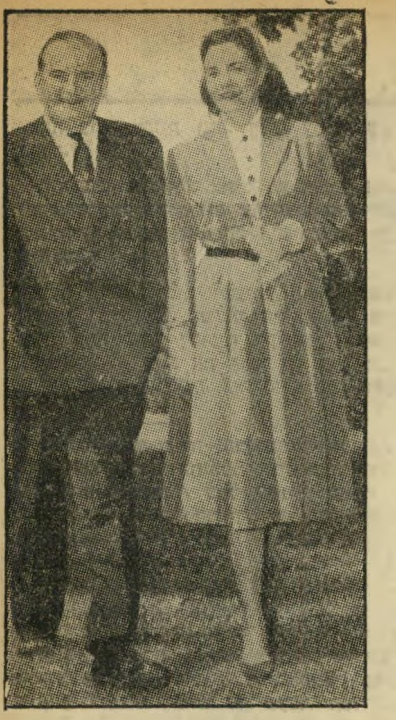
כימה להצטרף לחבר עובדיו בתפקיד מרכזי. **אוסף מזוזר.** המזכירה החדשה הוכיחה מיד שאין היא הטיפוס המסתפק בהערצת מעלותיה הנשיות על ידי הבוס. היא ניגשה לתקן את הבוס חיקון יסודי. תחילה שינתה את דרך הדבור שלו. ג'ו, שעד אז היה רגיל להשתמש בסינאט בסלאנג עממי מלא-כוחי, החל משמע נאומו מ-צוחצחים, כתר ביים בידי גיני.

זו היתה ההתחלה. גיני חיפשה סוס טוב שעליו יוכל הבוס לרכב אל הכותרת הראשית. הסוס נמצא במקרה: גיני היא שכתבה את הגאון המפורסם על הסוכנים הקומרי ניסטיים במשרד-החוק, שהפך את השם מק"קארתי למושג בינלאומי (העולם הזה 842).

סנטור טוב זקוק לאשה. גיני החליטה שהבוס שלה אינו יכול להישאר רוקי, תיקנה את הפגם: היא הפכה לגברת מק"קארתי בטסט בו נבחה כל החברה החשיגנטונית. סגן-הנשיא עצמו חתן את ידה. כחורה אחרת היתה מסתפקת בזה, מתחילה לתקן את הגר"ביים של בעלה ולבשל לו סטיקים. אך לא גיני.

אחרי הנישואין הפך ביתו של מקיארתי בהנהלתה למשהו דומה מאוד למטה קרבי. חבר העובדים הגיע 80. אוסף מזוזר של אנשים מורוים התאסף מסביב לגברת, לא כדי לגשק את ידה אלא כדי לטכס עצה כיצד לחולל מהפכה ימינית קיצונית במדינה. האוסף המזוזר כלל: ראש האפ.בי.איי. אדגאר הובר, קבוצה שלמה של אילי נפט,

* השיר האנגלי המקורי, אשר רגילים לשיר אותו בעברית לפי המלים: "כי הוא בחור כאר..."

גיני מקיארתי ובעדה

במקום מימי, דיירת חדשה מושלי מדינות, גוראלים סיניים לאומנים, לכל אלה היה מכנה משותף אחד: הם האמינו שכמה מאות מיליוני דולר, כשונו של ג'ו ויופיה של גיני עלולים לחולל את המהפכה. למהפכה זו יכול להיות רק סיוע הגיוני אחד: שביים מן הימים תהיה גיני מק"קארתי עקרת הבית, בו יושבת כרגע הדיירת מימי איזונהואר.

אלאסקה

וגר זאב עם קאריבו

תמיד טוב כשיש ממשלה שאפשר לצעוק עליה ולדרוש ממנה דרישות. אולם לא תמיד טוב כשהממשלה ממלאה את הדרישה. בואת גוכו לדעת גם האסקימוסים, הדרים בצפון אלאסקה, באוהלי-קרח הקרויים איגלו. צרתם של האסקימוסים היתה מכת הזאבים. זאבים מרושעים אלה היו מתנפלים על הקר-ריבו, הצבי הצפוני אשר האסקימוסים חיים על בשרו ולובשים את עורו. סכנת רעב היתה צפויה להם.

מח לעשות. האסקימוסים עשו כפי שהם רגילים לעשות: הם צעקו ושלחו משלחת לקונגרס. הם סיפרו שבכמה מקומות נאלצו לאכול כלבים, דרשו במפגז פתרון מידי, והפעם מצאו אווון קשבת במסדרון המחומם של המחוקקים: הקונגרס, ששם את הדרי שות הפולישיות של אלאסקה הקרה במקרה, הקציב די כסף כדי ללחום בזאבים.

כך קרה שבבעה ציידים זאבים מקצועיים הגיעו לא מכבר לאומיאט, עיר-קרח תוססת. במקום לצוד את החיות בדרך הרומנטית המקובלת, השתמשו באמצעי הרבה יותר פרואי: שלוש מטוסים קטנים, מהם הפ' ציצו את הכורת הזאבים והשמירו אותם במכונית ירייה, קציר של ששה שבועות: 250 זאבים הרוגים.

50 **דולאר לראש.** אפשר היה לקחת מהאסקימוסים קיבלו את פני הציידים החור רים כמושיעים. אולם לתמהונם של הטייסים האמיצים נתקבלו בצעקות התמרמרות. האכ קימוסים דרשו בכפגיע להפסיק מיד צייד ברברי זה, הסותר את כל מצוות ההגנות. תחילה תמהו הציידים ושולחיהם. הם לא ציפו שבלבות האסקימוסים פועם הצער לבעלי החיים. אולם היש מהר נתרבר להם שכרוב בני-האדם הצטערו האסקימוסים קודם כל על עצמם.

הסיבה: עד כה נהג השלטון המקומי באלאסקה לשלם לאסקימו 50 דולארים טובים עבור ראשו של כל זאב מת. רוב האסקימוזים מוסיב מצאו שטוב הזאב המת מן הקאריבי החי. ועתה בא האיש הלכן הארץ והחל הורג את הזאבים היקרים, באמתלה הספישית של הצלת הקאריבי!

לאסקימוסים המסכנים נשארה רק ברירה אחת: לצעוק חמס, לשלוח משלחת אל הקונגרס, לעמוד על חיסולה המימי של ההתחרות הבלתי-הוגנת.

* האלאסקאים דורשים להפוך את ארצם למדינה ה-49 של ארצות-הברית, אולם דרישה זו נדחתה בגלל התנגדותן של החברות המסחריות המקומיות. שאין להן זושק לשלט מטים לממשלה מחוזית מקומית. לעומת זאת יש סיכויים כי המדינה ה-49 תהיה בקרוב האוואי.